

Šīs lapa ir mašīntulkota [Saite]. Mašīntulkojumos var būt kļūdas, kas var mazināt skaidrību un precizitāti; Ombuds neuzņemas atbildību par neatbilstībām. Lai iegūtu visuzticamāko informāciju un juridisko precizitāti, lūdzam skatīt šādus dokumentus. avota versija angļu valoda ir norādīta iepriekš. Lai iegūtu plašāku informāciju, lūdzam skatīt mūsu [valodu un tulkošanas politiku](#) [Saite].

Lēmums lietā 819/2007/PB - Atteikums nodrošināt piekļuvi dokumentam, kas saistīts ar tiesas lietu par datu saglabāšanu

Lēmums

Lietā 819/2007/PB - Uzsākta {0} 29/05/2007 - Lēmums par {0} 16/12/2009

Komisija atteicās nodrošināt publisku piekļuvi Īrijas iesniegumam lietā, kas izskatāma Eiropas Kopienų Tiesā. Lietā ir saistīta ar prasību anulēt Direktīvu 2006/24/EK par datu saglabāšanu elektronisko komunikāciju pakalpojumos.

Komisija konstatēja, ka, nodrošinot publisku piekļuvi Īrijas iesniegumam, būtu apdraudēta tiesvedība. Tā atsaucās uz izņēmumu ES tiesību aktos par publisku piekļuvi dokumentiem, proti, Regulu Nr. 1049/2001.

Sūdzības iesniedzējs to apstrīdēja. Viņš iebilda, ka, pat ja izņēmums, uz kuru atsaucās Komisija, ir spēkā, par piekļuvi Īrijas iesniegumam bija "sevišķas sabiedrības intereses". Viņš atsaucās uz Regulas Nr. 1049/2001 noteikumu, kurā paredzēts, ka pat tad, ja attiecībā uz piekļuvi piemērojams izņēmums, pastāv "sevišķas sabiedrības intereses" iespēja.

Ombuda veiktās izmeklēšanas laikā Pirmās instances tiesa pieņēma spriedumu, kurā teikts, ka lietas dalībnieku iesniegtie materiāli parasti ir konfidenciāli līdz lietas izskatīšanai, ja tāda tiek veikta. Laikā, kad lietas izskatīšana vēl nebija veikta, Komisija atteicās nodrošināt publisku piekļuvi lietai, ko izskata ombuds. Tādēļ Komisijas lēmuma būtība lēmuma pieņemšanas brīdī bija korekta.

Pēc tam Eiropas Kopienų Tiesa izskatīja Īrijas uzsāktu lietu. Ombuds uzskatīja, ka pēc lietas izskatīšanas Komisijas pienākums bija pamatot atteikumu nodrošināt publisku piekļuvi Īrijas iesniegumam. Viņš pamatoja savu viedokli, norādot uz iepriekš minēto Pirmās instances tiesas spriedumu. Taču Komisija joprojām atteicās nodrošināt piekļuvi, nesniedzot pamatotus iemeslus. Tāpēc ombuds izteica kritisku piezīmi.

Turklāt ombuds centās noskaidrot, vai Komisija bija ignorējusi iepriekšminētā Pirmās instances tiesas sprieduma attiecīgo interpretāciju. Šķiet, ka Komisija, iespējams, tā rīkojusies tāpēc, ka minētais spriedums tika pārsūdzēts Eiropas Kopienų Tiesā, kuras lēmums, protams, varēja mainīt attiecīgas apstrīdētā sprieduma daļas.

Turpmākā piezīmē ombuds izrādīja izpratni par to, ka sprieduma pārsūdzēšana Eiropas Kopienų Tiesā nav attaisnojums lēmumam ignorēt interpretāciju, kas noteikta pārsūdzētajā spriedumā. Ombuds aicināja Komisiju sniegt atbilstīgu informāciju un komentēt tās nostāju un praksi attiecībā uz šo jautājumu.

Kas attiecas uz sūdzības iesniedzēja argumentu par "sevišķām sabiedrības interesēm", ombuds uzskata, ka šis arguments nav pamatots.

SŪDZĪBAS PRIEKŠVĒSTURE

1. Sūdzības iesniedzējs 2006. gada 23. oktobrī saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1049/2001 (2001. gada 30. maijs) par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem ("Regula 1049/2001") [1] iesniedza Komisijai pieprasījumu piekļūt Īrijas Tiesai iesniegtā pieteikuma kopijai. Prasības pieteikumā tika lūgts atcelt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2006/24/EK par tādu datu saglabāšanu, kurus iegūst vai apstrādā saistībā ar publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniegšanu vai publiski pieejamu komunikāciju tīklu nodrošināšanu (lieta C-301/06 *Īrija/Padome un Parlaments* [2]).

2. Komisija 2006. gada 16. novembrī, pamatojoties uz izņēmumu, kura mērķis ir aizsargāt "tiesvedību" (Regulas 1049/2001 4. panta 2. punkta otrais ievilkums), noraidīja sūdzības iesniedzēja lūgumu. Tā minēja divas galvenās problēmas: *pirmkārt*, šādas lietas dalībniekiem bija jāspēj rīkoties neatkarīgi no jebkādas ārējas ietekmes, it īpaši no interešu grupu potenciāli izrietošās ietekmes, un, *otrkārt*, tiesvedībai bija jāvar notikt netraucētā atmosfērā.

3. Komisija arī norādīja, ka nevar identificēt sevišķas sabiedrības intereses, kas saistītas ar publiskošanu, un ka daļēju piekļuvi nevar piešķirt, jo uz visu attiecīgo dokumentu attiecas iepriekš minētais izņēmums.

4. Komisija arī norādīja, ka Īrijas prasības atcelt tiesību aktu galvenie elementi jau ir publicēti Oficiālajā Vēstnesī.

5. Sūdzības iesniedzējs 2006. gada 16. novembrī iesniedza atkārtotu pieprasījumu saskaņā ar Regulu 1049/2001, apgalvojot, ka Komisijas minētais izņēmums nav piemērojams. Kopumā sūdzības iesniedzējs arī uzskatīja, ka sabiedrības intereses izpaust informāciju ir *svarīgākas*, jo datu aizsardzība ir īpaši svarīgas pamattiesības, par kurām Tiesa jau bija pieņēmusi lēmumu (šķīta, ka viņš atsaucās uz apvienotajām lietām C-317/04 un C-318/04 *Parlaments/Padome* (C-317/4) un *Komisija* (C-318/04) [3]), un ka notika intensīvas publiskas diskusijas par Īrijas

apstrīdēto direktīvu.

6. Komisija 2007. gada 19. martā atbildēja uz sūdzības iesniedzēja atkārtoto piekļuves pieprasījumu un būtībā apstiprināja tā atteikumu.

7. Savā sūdzībā ombudam sūdzības iesniedzējs norādīja, ka Komisijas minētais izņēmums nav spēkā un ka, pat ja tas būtu spēkā, Komisija esot kļūdaini secinājusi, ka piekļuves piešķiršanā nepastāv "sevišķas sabiedrības intereses".

PAR IZMEKLĒŠANAS PRIEKŠMETU

8. Ombuds 2006. gada 29. maijā uzsāka izmeklēšanu par šādu apgalvojumu un prasību:

Komisija nav rīkojusies saskaņā ar Regulu 1049/2001, noraidot sūdzības iesniedzēja atkārtoto pieteikumu.

Komisijai būtu jāpiešķir viņam piekļuve dokumentam, kas pieprasīts viņa atkārtotajā pieteikumā.

IZMEKLĒŠANA

9. Ombuds 2007. gada 29. maijā pārsūtīja sūdzību Eiropas Komisijas priekšsēdētājam. Komisija nosūtīja atzinumu 2007. gada 13. septembrī. Ombuds 2007. gada 28. septembrī veica turpmākas izmeklēšanas un attiecīgi informēja sūdzības iesniedzēju. Komisija 2008. gada 22. janvārī nosūtīja savu papildu atzinumu, atbildot uz šīm turpmākajām izmeklēšanām. Ombuds nosūtīja sūdzības iesniedzējam Komisijas sākotnējos un papildinošos atzinumus ar uzaicinājumu iesniegt apsvērumus. Sūdzības iesniedzējs iesniedza savus apsvērumus 2008. gada 3. februārī. Pēc lietas sākotnējā novērtējuma un ar to saistītās sarakstes ar sūdzības iesniedzēju 2008. gada 25. jūnijā viņš informēja ombudu, ka mutiska uzklauššana lietā C-301/06 notiks 2008. gada 1. jūlijā. Viņš uzskata, ka pēc tam Komisijai būtu pienākums publikot Īrijas pieteikumu. Ņemot vērā šo informāciju, ombuds 2008. gada 15. jūlijā nosūtīja vēstuli Komisijai, lūdzot, vai tā apsver iespēju izpaust minēto dokumentu pēc mutiskās uzklauššanas lietā C-301/06. Komisija 2008. gada 1. decembrī sniedza negatīvu atbildi uz ombuda jautājumu. Pēc tam ombuds nosūtīja atbildi sūdzības iesniedzējam, kurš pēc atgādinājuma 2009. gada 1. aprīlī iesniedza savus apsvērumus, norādot, ka, tā kā visa procedūra lietā C-301/06 ir beigusies, apstrīdētais dokuments tagad ir jāizpauž.

OMBUDA ANALĪZE UN SECINĀJUMI

A. Apgalvojums par bezdarbību saskaņā ar Regulu 1049/2001, noraidot sūdzības iesniedzēja atkārtoto

pieteikumu

Ombudam iesniegtie argumenti

10. Komisija noraidīja sūdzības iesniedzēja atkārtoto pieprasījumu piekļūt Īrijas iesniegtajam pieteikumam tiesvedības laikā lietā C-301/06 *Īrija/Padome un Parlaments* [4]. Tā pauda nostāju, ka uz šo dokumentu attiecas Regulas 1049/2001 4. panta otrais ievilkums (tiesvedības aizsardzība) [5]. Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka Komisijas minētais izņēmums nav piemērojams. Viņš arī uzskatīja, ka sabiedrības intereses saistībā ar informācijas izpaušanu ir *primāras* 4. panta 2. punkta pēdējās daļas [6] nozīmē, jo kopumā datu aizsardzība ir īpaši svarīgas pamattiesības, par kurām Tiesa jau bija pieņēmusi lēmumu (šķīta, ka viņš atsaucās uz apvienotajām lietām C-317/04 un C-318/04 *Parlaments/Padome* (C-317/4) un *Komisija* (C-318/04) [7]), un ka notika intensīvas publiskas diskusijas par Īrijas apstrīdēto direktīvu.

11. Papildu atzinumā Komisija norādīja, ka Pirmās instances tiesas lēmumu lietā T-36/04 *Association de la Presse Internationale/Komisija* [8] saprot kā tādu, kas nozīmē, ka līdz tiesas sēdes mutvārdu paskaidrojumu uzklaušanai uz lietas dalībnieku apsvērumiem attiecas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā paredzētais izņēmums. Tolaik Tiesa vēl nebija izskatījusi attiecīgo tiesas lietu, proti, lietu C-301/06 *Īrija/Padome un Parlaments* [9]. Līdz ar to Komisija apstiprināja savu atteikumu nepiešķirt piekļuvi Īrijas iesniegtajam prasības pieteikumam. Iestāde arī apstiprināja savu viedokli, ka informācijas publiskošanā nepastāv “sevišķas sabiedrības intereses”.

12. Sūdzības iesniedzējs savos apsvērumos pauda izpratni par to, kā Komisija izlasa lietu T-36/04 *Association de la Presse Internationale pret Komisiju* [10]. Tomēr viņš norādīja, ka viņš joprojām nepiekrīt Komisijas viedoklim par “sevišķi svarīgu sabiedrības interešu” neesamību attiecībā uz informācijas izpaušanu.

13. Pēc tam sūdzības iesniedzējs vērsa ombuda uzmanību uz to, ka mutiskā uzklaušanās lietā C-301/06 notiks 2008. gada 1. jūlijā un ka, viņaprāt, Komisijai pēc tam būtu jāizpauž Īrijas pieteikums. Ombuds lūdza Komisiju komentēt šo notikumu attīstību šajā lietā.

14. Pēc tam Komisija iesniedza replikas rakstu, kurā tā pauda šādu nostāju:

15. Spriedumā lietā T-36/04 *Association de la Presse Internationale/Komisija* [11], kas attiecās uz iespējamu publisku piekļuvi pašas Komisijas procesuālajiem rakstiem, Pirmās instances tiesa nosprieda, ka: “*pēc tiesas sēdes noturēšanas Komisijai ir pienākums konkrēti izvērtēt katru pieprasīto dokumentu, lai, ņemot vērā šī dokumenta konkrēto saturu, pārbaudītu, vai to var publiskot vai arī tā izpaušana kaitētu tiesvedībai, uz kuru tas attiecas*” (82. punkts). No šī sprieduma nevar secināt, ka Tiesai iesniegtie rakstveida apsvērumi būtu automātiski jāizpauž pēc tiesas sēdes.

16. Šajā pašā spriedumā Tiesa atgādināja, ka pati tiesa uzskata lietas dalībnieku procesuālos rakstus par konfidenciāliem saskaņā ar Tiesas Statūtiem, kas ir piemērojami arī Pirmās instances tiesai, Tiesas un Pirmās instances tiesas Reglamentu un Pirmās instances tiesas

sekretāra norādījumiem (87. punkts).

17. Tiesa nolēma, ka iepriekš minētie noteikumi:

“ tomēr neaizliedz lietas dalībniekiem izpaust savus procesuālos rakstus, jo Tiesa ir norādījusi, ka neviens noteikums vai noteikums neļauj vai neliedz tiesvedības dalībniekiem izpaust savus procesuālos rakstus trešām personām un ka, izņemot izņēmuma gadījumus, kad dokumenta publicēšana var kaitēt pareizai tiesvedībai, kas nav bijusi tajā izskatāmajā lietā, princips ir tāds, ka lietas dalībnieki var brīvi izpaust savus rakstveida apsvērumus (Rīkojums lietā Vācija/Parlaments un Padome, (...)).”

Tiesa nenolēma, ka lietas dalībnieki var brīvi izpaust *citu* lietas dalībnieku apsvērumus.

18. Neatkarīgi no tā, ka Pirmās instances tiesas spriedums lietā T-36/04 pašlaik tiek pārsūdzēts (lietas C-514/07, C-528/07 un C-532/07), Komisija uzskata, ka no šā sprieduma nevar secināt, ka Komisijai ir pienākums izpaust citas puses rakstveida apsvērumus pēc mutiskās uzklaustīšanas.

19. Atbilde ar iepriekš minēto Komisijas nostāju tika nosūtīta sūdzības iesniedzējam. Viņš saglabāja savu apgalvojumu un piebilda, ka lieta C-301/06 ir slēgta. Tāpēc piekļuve jebkurā gadījumā būtu jāpiešķir.

Ombuda novērtējums

20. Ņemot vērā šo notikumu attīstību šajā izmeklēšanā un ar to saistītos ārējos notikumus, ombuda novērtējums noteikti aptver divus jautājumus: Pirmkārt, vai Komisijas lēmums par sūdzības iesniedzēja atkārtoto pieteikumu tā pieņemšanas brīdī atbilda Regulai 1049/2001. Otrkārt, vai nostāja, ko Komisija formulēja šīs izmeklēšanas gaitā un kas attiecās uz notikumiem pēc šī iebilduma uzsākšanas, ir saderīga ar Regulu 1049/2001.

21. Lai veiktu pirmo novērtējuma daļu, ir lietderīgi detalizēti atgādināt Komisijas 2007. gada 19. marta lēmuma par sūdzības iesniedzēja atkārtoto pieteikumu saturu.

22. Savā lēmumā Komisija apstiprināja savu nostāju, saskaņā ar kuru Īrijas pieteikums lietā C-301/06 nevar tikt publiskots, ņemot vērā Regulas 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā paredzēto izņēmumu attiecībā uz tiesvedības aizsardzību. Lai pamatotu šo nostāju, tā norādīja šādus pamatus: pirmkārt, šādas lietas dalībniekiem bija jāspēj rīkoties neatkarīgi no jebkādas ārējas ietekmes; otrkārt, prasības pieteikumu un citu dokumentu publicēšana tiesvedības laikā kaitētu lietas dalībnieku tiesībām uz aizstāvību un ietekmētu Tiesai iesniegto juridisko argumentu formulēšanu un izmantošanu.

23. Pamatojot savu iepriekš minēto nostāju, Komisija atsaucās uz lietu T-92/98, Interport II, 40. punkts, un Lietu T-174/95, Svenska Journalistförbundet/Padome, 10. punkts.

24. Pirmajā Komisijas minētajā lietā Interport II Pirmās instances tiesa izdarīja šādus būtiskus

secinājumus:

“ 40 Ņemot vērā šos apsvērumus un prasību interpretēt izņēmumu šauri, jēdziens “tiesvedība” ir jāinterpretē tādējādi, ka sabiedrības interešu aizsardzība nepieļauj Komisijas sagatavoto dokumentu satura izpaušanu tikai konkrētās tiesvedības vajadzībām.

41 Jēdziens “dokumenti, ko Komisija ir sagatavojusi tikai konkrētās tiesvedības vajadzībām” ir jāsaprot kā ne tikai procesuālie raksti vai citi iesniegtie dokumenti, iekšējie dokumenti, kas attiecas uz lietas izskatīšanu tiesā, bet arī sarakste starp attiecīgo ģenerāldirektorātu un Juridisko dienestu vai advokātu biroju. Šīs izņēmuma darbības jomas definīcijas mērķis ir nodrošināt gan Komisijā veiktā darba aizsardzību, gan konfidencialitāti, gan advokātu profesionālā noslēpuma aizsardzību.”

25. Otrajā minētajā lietā *Svenska Journalistförbundet/Padome* Pirmās instances tiesa izdarīja šādus secinājumus:

“Tiesas konstatējumi

135 Atbilstoši noteikumiem, kas reglamentē tiesvedību Pirmās instances tiesā, lietas dalībniekiem ir tiesības uz aizsardzību pret procesuālo rakstu un pierādījumu ļaunprātīgu izmantošanu. Tādējādi saskaņā ar 1994. gada 3. marta Norādījumu sekretāram (OV 1994, L 78, 32. lpp.) 5. panta 3. punkta trešo daļu nevienai trešai personai — privātai vai publiskai — nevar būt piekļuve lietas materiāliem vai procesuālajiem dokumentiem bez priekšsēdētāja skaidras atļaujas pēc lietas dalībnieku uzklaušanās. Turklāt saskaņā ar Reglamenta 116. panta 2. punktu priekšsēdētājs var izslēgt slepenus vai konfidenciālus dokumentus no dokumentiem, kas iesniegti personai, kas iestājusies lietā.

136 Šajās tiesību normās ir atspoguļots vispārējs pareizas tiesvedības princips, saskaņā ar kuru pusēm ir tiesības aizstāvēt savas intereses bez jebkādas ārējas ietekmes un it īpaši no sabiedrības locekļu ietekmes.

137 No tā izriet, ka lietas dalībniekam, kuram ir piešķirta piekļuve citu lietas dalībnieku procesuālajiem dokumentiem, ir tiesības izmantot šos dokumentus tikai savas lietas turpināšanai un nekādiem citiem mērķiem, tostarp tam, lai mudinātu sabiedrību kritizēt citu lietas dalībnieku izvirzītos argumentus.

138 Šajā lietā ir jākonstatē, ka prasītājas rīcība, publicējot internetā rediģētu iebildumu raksta versiju kopā ar aicinājumu sabiedrībai nosūtīt savus apsvērumus Padomes pārstāvjiem un sniedzot šo pārstāvju tālruna un telefaksa numurus, bija vērsta uz to, lai izdarītu spiedienu uz Padomi un rosinātu sabiedrību kritizēt iestādes pārstāvjus, pildot savus pienākumus.

139 Šīs prasītājas prasības attiecās uz procedūras ļaunprātīgu izmantošanu, kas tiks ņemta vērā, lai atlīdzinātu tiesāšanās izdevumus (skat. turpmāk 140. punktu), it īpaši ņemot vērā to, ka šī starpgadījuma rezultātā tiesvedība tika apturēta un lietas dalībniekiem šajā sakarā bija jāiesniedz papildu apsvērumi.”

26. Ombuds norāda, ka Tiesa 2000. gada 3. aprīļa rīkojumā lietā C-376/98 *Vācija/Parlaments un Padome* [12] ir izdarījusi šādus secinājumus (izcēlums pievienots):

*“ Attiecībā uz konfidencialitātes principa pārkāpumu nav neviena noteikuma vai noteikuma, saskaņā ar kuru procesā iesaistītajām pusēm ir atļauts vai liegts izpaust savus rakstveida apsvērumus trešām personām. Izņemot **izņēmuma gadījumus**, kad dokumenta publiskošana var negatīvi ietekmēt pareizu tiesvedību, kā tas nav šajā gadījumā, **princips ir tāds, ka puses var brīvi izpaust savus rakstveida apsvērumus.** ”*

27. Tādējādi Tiesa konstatēja, ka pastāv princips, saskaņā ar kuru lietas dalībnieki var brīvi izpaust savus rakstveida apsvērumus, un nelabvēlīga ietekme uz pareizu tiesvedību var rasties tikai izņēmuma gadījumos.

28. Šajā gadījumā šķiet, ka Komisija, lemjot par sūdzības iesniedzēja atkārtoto pieteikumu, nav ņēmusi vērā iepriekš minēto Tiesas judikatūru. Ja būtu pienācīgi ņemts vērā iepriekš minētais Tiesas rīkojums, Regulā 1049/2001 paredzētais svarīgais procesuālais posms būtu bijis acīmredzamāks, proti, apspriešanās ar attiecīgo trešo personu, šajā gadījumā Īriju, par publiskošanu (4. panta 4. punkts). Ir taisnība, ka šī apspriešana ir obligāta tikai *tad*, “ja vien nav skaidrs, ka dokuments tiks vai netiks nodots atklātībā”. Tomēr, ņemot vērā principu, uz kuru Tiesa ir atsaukusies iepriekš minētajā rīkojumā, nevar pamatoti apgalvot, ka bija “skaidrs”, ka dokumentu nedrīkst publicēt. Attiecīgi Komisijai saskaņā ar iepriekš minēto Regulas 1049/2001 4. panta 4. punktu bija jāapspiežas ar Īriju. Ombuds uzskata, ka tas, ka tā to nedarīja, pieņemot lēmumu par atkārtoto pieteikumu, bija nepilnīgs, izskatot sūdzības iesniedzēja pieteikumu par piekļuvi.

29. Ombuds tomēr norāda, ka Pirmās instances tiesas spriedums lietā T-36/04 *Association de la Presse Internationale pret Komisiju* [13], šķiet, apstiprina, ka Kopienas tiesās iesniegtajiem pieteikumiem kā kategorijai jāpaliek neizpaužamiem, kamēr attiecīgā tiesa nav pieņēmusi lēmumu par to, vai ir jānotiek mutiskai uzklaušanās. Komisijas negatīvais lēmums par sūdzības iesniedzēja atkārtoto pieteikumu tika pieņemts laikā, kad šāds lēmums nebija pieņemts. Tādējādi tas pēc būtības bija spēkā.

30. Attiecībā uz jautājumu par iespējamām sevišķām sabiedrības interesēm, kas saistītas ar informācijas izpaušanu, ombuds neuzskata, ka sūdzības iesniedzējs ir iesniedzis informāciju vai argumentus, kas pierāda šādu interešu pastāvēšanu Regulas 1049/2001 nozīmē. Izdarot šo secinājumu, ombuds norāda uz atbilstošiem Pirmās instances tiesas apsvērumiem un secinājumiem lietā *Association de la Presse Internationale/Komisija* [14], it īpaši uz tās piezīmēm par pastāvošo atklātības līmeni saistībā ar Savienības līmeņa tiesu lietām (98.–99. punkts), konstatējumu, ka piekļuves ierobežojums katrā ziņā nav absolūts (100. punkts), un novērtējuma standartu, ko tā piemēroja šajā lietā attiecībā uz Komisijas lēmumu (“*nepieļāva acīmredzamu kļūdu vērtējumā*”, 101. punkts).

31. Attiecībā uz šeit izvērtējamo otro jautājumu, proti, par to, vai Komisija ir paudusi pamatotu nostāju, ņemot vērā būtiskos notikumus pēc šī iebilduma, konkrētais jautājums, kas ir jāizskata,

ir Komisijas nostāja pēc tiesas sēdes lietā C-301/06.

32. Kā minēts iepriekš, Pirmās instances tiesa lietā T-36/04 *Association de la Presse Internationale pret Komisiju* [15], šķiet, apstiprināja, ka Kopienas tiesās iesniegtajiem pieteikumiem kā kategorijai jāpaliek neizpaužamiem, kamēr attiecīgā tiesa nav pieņēmusi lēmumu par to, vai ir jānotiek mutiskai uzklaušīšanai. Ombuds uzskata, ka ir dabiski, ka sūdzības iesniedzējs cerēja, ka Komisija vismaz pārskatīs savu lēmumu par iespējamo piekļuvi, ņemot vērā mutiskās uzklaušīšanas pabeigšanu lietā C-301/06. Tāpēc ombuds lūdza Komisiju atbildēt uz šo jautājumu papildu izmeklēšanas vēstulē.

33. Komisijas atbildi nevar uzskatīt par apmierinošu. Tā norādīja, pirmkārt, ka no Tiesas sprieduma lietā *Association de la Presse Internationale/Komisija* neizriet, ka Tiesai iesniegtie rakstveida apsvērumi “*pēc tiesas sēdes automātiski būtu jāizpauž*” (mans izcēlums). Šajā spriedumā tā atsaucās uz šādu apgalvojumu: “*pēc tiesas sēdes noturēšanas Komisijai ir pienākums konkrēti izvērtēt katru pieprasīto dokumentu, lai, ņemot vērā šī dokumenta konkrēto saturu, pārbaudītu, vai to var publiskot vai arī tā izpaušana kaitētu tiesvedībai, uz kuru tas attiecas*” (82. punkts). Otrkārt, atsaucoties uz iepriekš 26. punktā minēto Tiesas rīkojumu, Komisija norādīja, ka “*Tiesa nav lēmusi, ka lietas dalībnieki var brīvi izpaust citu lietas dalībnieku apsvērumus*” (mans izcēlums); treškārt, Komisija arī attiecībā uz spriedumu lietā *Association de la Presse Internationale/Komisija* norādīja, ka “*no šī sprieduma nevar secināt, ka Komisijai būtu pienākums pēc mutiskās uzklaušīšanas darīt zināmus cita lietas dalībnieka rakstveida apsvērumus*” (mans izcēlums).

34. Saistībā ar pieprasījumu par publisku piekļuvi dokumentiem saskaņā ar Regulu 1049/2001 iepriekš minētie Komisijas apgalvojumi nav noderīgi. Komisija iesniedza trīs paziņojumus par to, ko Tiesa “nesaka”, un katram no šiem apgalvojumiem nav acīmredzamas nozīmes attiecībā uz Regulas 1049/2001 piemērošanu. Attiecīgais pienākums, kas, pēc ombuda domām, loģiski izriet no iepriekš minētās judikatūras, ir ietverts šajā iepriekš minētajā paziņojumā, kuru arī ir citējusi pati Komisija: “*pēc tiesas sēdes noturēšanas Komisijai ir pienākums konkrēti izvērtēt katru pieprasīto dokumentu, lai, ņemot vērā šī dokumenta konkrēto saturu, pārbaudītu, vai to var publiskot vai arī tā izpaušana kaitētu tiesvedībai, uz kuru tas attiecas*” (82. punkts).

35. Ņemot vērā Tiesas iepriekš citēto principu, saskaņā ar kuru lietas dalībnieki var brīvi izpaust savus procesuālos rakstus, šķiet, ka Komisijai pēc tiesas sēdes lietā C-301/06 *Īrija/Padome un Parlaments* bija pienākums apspriesties ar Īriju saskaņā ar Regulas 1049/2001 4. panta 4. punktu par attiecīgā dokumenta publiskošanu un pēc tam veikt konkrētu šī dokumenta publisko vai konfidencialā rakstura novērtējumu. Ja tas netiek darīts, tas ir administratīvas kļūmes gadījums, un ombuds turpmāk sniegs attiecīgu kritisku piezīmi.

36. Papildus iepriekš minētajam ombudam ir jānorāda, ka Komisijas atbilde var radīt iespaidu, ka, ņemot vērā faktu, ka *Association de la Presse Internationale/Komisija* tika pārsūdzēta Tiesā, tā faktiski nolēma neievērot iepriekš minēto noteikumu. Ombuds uzskata, ka šis lietas aspekts nav jāņem vērā. Konkrētāk, ombuds saprot, ka tas, ka Tiesā ir iesniegta apelācija, neattiecinot lēmumu ignorēt interpretāciju, kas izklāstīta tiesas spriedumā, par kuru iesniegta pārsūdzība. Tādēļ ombuds uzskata, ka lēmuma beigās ir lietderīgi izteikt vēl vienu piezīmi, uz kuru Komisijai

tiks lūgts atbildēt saskaņā ar turpmāko procedūru attiecībā uz 2009. gada kritiskajām un turpmākajām piezīmēm.

37. Attiecībā uz šīs lietas faktiem ombuds norāda, ka tiesvedība lietā C-301/06 pa to laiku ir beigusies, bet sūdzības iesniedzējs acīmredzot nav saņēmis attiecīgu papildu atbildi no Komisijas, kas formulēta, ņemot vērā šo attīstību. Ņemot vērā, ka iepriekš minētie ombuda konstatējumi 35.–36. punktā konkrēti attiecas uz pienākumu neizpildi saistībā ar iepriekš minēto notiekošo tiesvedību, šajā gadījumā nebūtu lietderīgi šajā brīdī iesniegt mierizlīguma priekšlikumu vai ieteikuma projektu. Tomēr ombuds cer, ka, ņemot vērā to, ka lieta C-301/06 ir beigusies, Komisija informēs sūdzības iesniedzēju par savu nostāju attiecībā uz viņa piekļuves pieprasījumu un to darīs savlaicīgi.

C. Secinājumi

Pamatojoties uz izmeklēšanu par šo sūdzību, ombuds to slēdz ar šādu kritisku piezīmi:

Ņemot vērā Tiesas iepriekš citēto principu, saskaņā ar kuru lietas dalībnieki var brīvi izpaust savus rakstveida apsvērumus, šķiet, ka Komisijai pēc tiesas sēdes lietā C-301/06 *Īrija/Padome un Parlaments* bija pienākums apspriesties ar Īriju saskaņā ar Regulas 1049/2001 4. panta 4. punktu par attiecīgā dokumenta publiskošanu un pēc tam veikt konkrētu novērtējumu par dokumenta publiskošanu vai konfidencialitāti. Tas, ka tā to nav izdarījusi, ir administratīvas kļūmes gadījums.

Sūdzības iesniedzējs un Eiropas Komisija tiks informēti par šo lēmumu.

PAPILDU PIEZĪME

Ombuds saprot, ka tas, ka Tiesā ir iesniegta apelācija, neattaisno lēmumu ignorēt interpretāciju, kas izklāstīta tiesas spriedumā, par kuru iesniegta apelācijas sūdzība. Ombuds būtu pateicīgs, ja Komisija varētu sniegt attiecīgu informāciju un komentārus par savu nostāju un praksi šajā jautājumā.

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

Strasbūrā, 2009. gada 16. decembrī

[1] OV 2001, L 145, 43. lpp.

[2] Lieta C-301/06 *Īrija/Padome un Parlaments*, OV 2006, C 237, 5. lpp.

[3] Apvienotās lietas C-317/04 un C-318/04 *Parlaments/Padome* (C-317/4) un *Komisija* (C-318/04), 2006, ECR I-4721.

[4] Iepriekš minētā lieta C- 301/06 *Īrija/Padome un Parlaments*.

[5] Komisija arī izteica dažas piezīmes par Regulas 1049/2001 4. panta 5. punktu (attiecībā uz dalībvalsts iepriekšēju piekrišanu informācijas izpaušanai). Ņemot vērā turpmāk izklāstītos konstatējumus, šīs piezīmes šajā lēmumā nav jāizskata.

[6] " 2. Iestādes atsaka piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

fiziskas vai juridiskas personas komerciālās intereses, tostarp intelektuālais īpašums,

— tiesvedība un juridiskās konsultācijas,

pārbaužu, izmeklēšanas un revīziju mērķi,

ja vien publiskošana nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm. "

[7] Iepriekš minētās apvienotās lietas C-317/04 un C-318/04 *Parlaments/Padome* (C-317/4) un *Komisija* (C-318/04).

[8] Lieta T-36/04 *Association de la Presse Internationale/Komisija* (Krājums 2007, II-3201. lpp.).

[9] Iepriekš minētā lieta C- 301/06 *Īrija/Padome un Parlaments*.

[10] Iepriekš minētā lieta T-36/04 *Association de la Presse Internationale pret Komisiju*.

[11] Iepriekš minētā lieta T-36/04 *Association de la Presse Internationale pret Komisiju*.

[12] Tiesas 2000. gada 3. aprīļa rīkojums *Vācija/Parlaments un Padome* [2000] ECR I-2247.

[13] Iepriekš minētā lieta T-36/04 *Association de la Presse Internationale pret Komisiju*.

[14] Iepriekš minētā lieta T-36/04 *Association de la Presse Internationale/Komisija*.

[15] Iepriekš minētā lieta T-36/04 *Association de la Presse Internationale/Komisija*.